

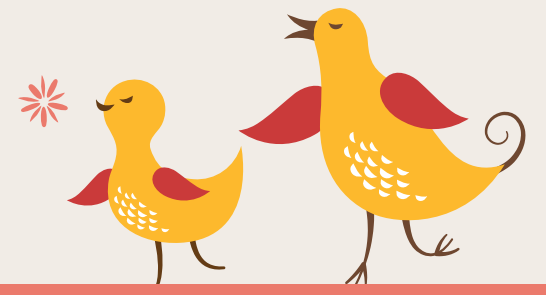

כבר כמעט חודש. עדן "מידרדרת" לנו, יותר שוכבת, צריכה יותר חמצן, מוותרת על בילויים. משהו בתוכי מסמן שהשעון מתקתק מהר יותר... כבר 10 ימים היא מחוברת לצב ומאוד מתקשה לנשום, ואנחנו מתחילים להרגיש את הקרקעית... ובוקר אחד היא פשוט מודיעה: "אין לי כוח לשבת אמא, אני מצטערת, אולי מחר..."

בתקופה הזו נכנסה לין חלמיש לעולמנו. היא לימדה אותי להישיר מבט אל המוות, להסתכל בעיניים פקוחות אל הנורא מכל. בדרכה המיוחדת היא העניקה לי שיעור נוסף בהקשבה שלי לעצמי. כך יכולתי ללכת גם ברגעים הקשים מכל עם האמת הפנימית שלי. להמשיך לחשוב, ולתמלל את עצמי גם כאשר עוצמת הרגשות מטלטלת עד כלות. בליווי שלה הצלחתי לעצב את המוות כך שיקבל צורה ויופי, שיהיה נעים למגע. כך יכולתי לבחור. לחבק אותו, לומר את שלי, ולעשות בדרכי היכן שבדרך כלל נראה, שכבר אין לנו השפעה.

מאותו יום עדן שוכבת במיטה יום ולילה, מלבד הפסקונת קצרה לאמבטיה... היא נצמדת חזק לצב ולא מסוגלת להיפרד ממנו. בהתחלה אנו מקווים שהיא תתאושש ומציעים לה לשבת קצת בכסא אבל היא הקטנה הרי יודעת בדיוק מה טוב בשבילה ומודיעה לנו שיכולה לעשות הכל במיטה. וכך היה - אבא תומר מסדר לה שולחן למיטה, סבא נסים מסדר כבלים למחשב, ועדן - משעשעת ומשתעשעת - שרה למקרופון, מנגנת על הפסנתר, משחקת עם הברביות ומפעילה את כל העולם סביבה בחן ובקסם.

את יודעת לעשות שיעור במיטה?..."

אילה של נועם
אהבה ממבט ראשון

דודה טליה ודוד יורם, עוד לפני החתונה.
באהבה גדולה!

השכיבה של עדן מסמנת לכולנו "ירידת מדרגה" נוספת.
משפחה וחברים רבים באים לבקר

"את כופתאה ואני כופתאולי..." כך היתה אומרת לדפנה והיו שרות
ביחד את "סינדרלה" של שרית חדד.

ואורנה... שכנה, חברה, מקשרת,
דואגת ומטפלת בכל מה שרק אפשר.

אוגוסט 99

סהר שאלה היום "עדן תמות?" עניתי לה שלאף אחד בעולם
אין תשובה וודאית על כך, אבל זו מחלה שמתים ממנה.
"אפילו אלהים לא יודע" היא אמרה. "כנראה אין אלהים"
אמרתי.

”מבצע אמבטיה”

הקטע הקשה ביממה - בזריזות, מיומנות, נאמנות.

לא היה יום בחיי שלא התרחצתי, לא היה יום בחיי שלא הרחתי במיטב הריחות. אמא שלי תמיד דאגה שאראה הכי טוב שאפשר, וקצת יותר..

עדן היתה מסובכת את הגלובוס ומוצאת לנו את אוסטרליה

וניו-זילנד. אחר-כך מצאה את הודו, המקום שאליו אירה

נסעה, וגם ידעה למצוא את ארצות הברית ואת בולגריה שבה

סבא נולד. גם את נורבגיה של שלי הכירה.

כשכבר לא יכלה לסובב את הגלובוס, אהבה להסתכל עליו,

”עולם שלם” מעל מיטתה.

רום נפרד מהגן ועולה לכתה א'

כיתה א'

”...אמא, רוֹם מרגיז אותי! הוא אומר שאני אתחפש לטלטאביו ואני רוצה להיות חתול כפורים...” אז הנה, עדן היתה חתול בסוף

הקיץ. כי למה לחכות לפורים אם אפשר לשמח אותה עם אזניים, זנב וקצת מיאא...

ענתי שלנו
מלכת
התיעוד
והציורים

רוקדת עם
קרולין

אסתי
מביאה את
ארבעת
המינים

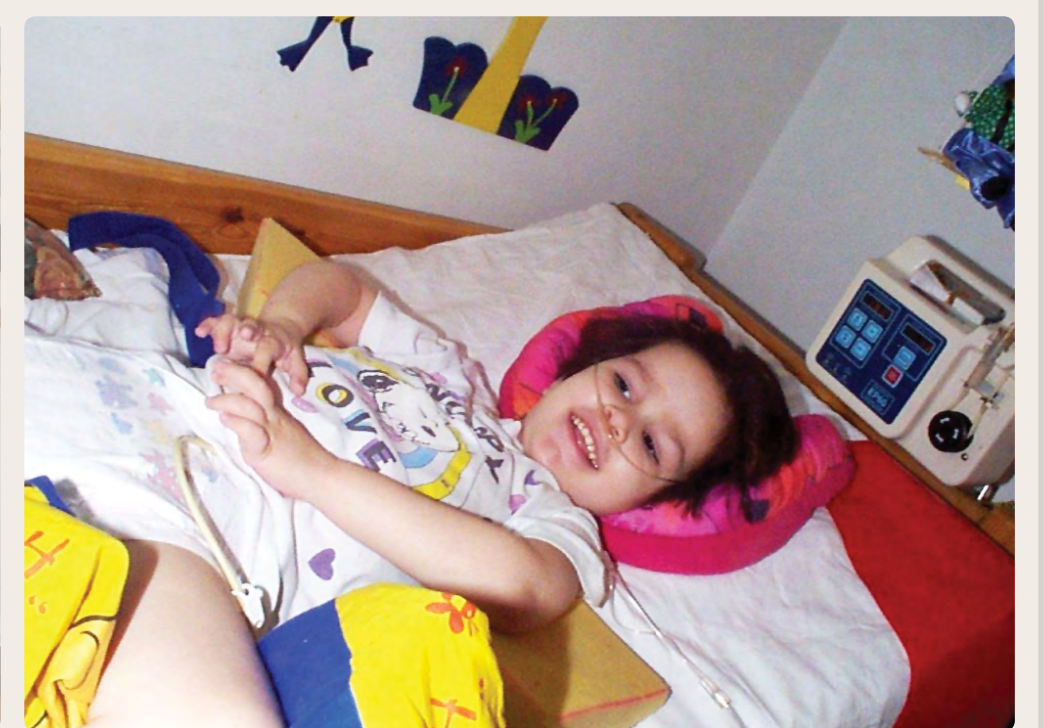
חגי תשרי

מרימים כוסית לשנה החדשה עם האחיות מ"שערי צדק"

3.9.99

"אני רוצה לגעת בבטן שלי" עדן מבקשת "ולחבק על באמת את נשיקה שלי" וזו הפעם האחרונה שעדן מבקשת להוריד את הצב ממנה ומצליחה לנשום בלעדיו כמה דקות.

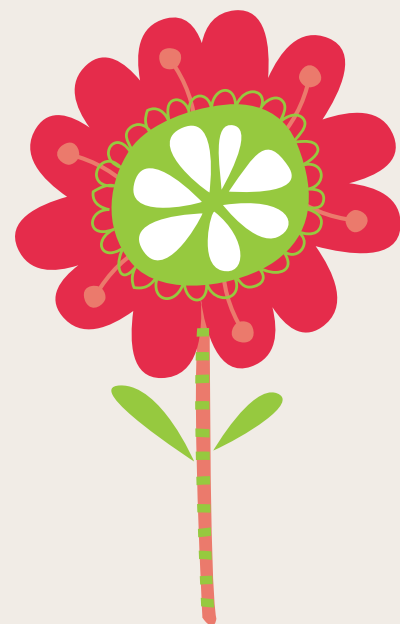
עדן מבקשת שנשכיב את הבובה על הכרית: "קשה לה לנשום". נותנת לה חמצן... שמה לה צב צעצוע ובסוף מכסה אותה בבד אדום מבריק...

ואמא מנצלת את ההזדמנות ומחבקת חזק חזק

עוד בוקר של יחד, סהר ועדן נותנות ידיים ואפילו לא יודעות בדיוק את המשמעות. אולי מרגישות, אולי חשות, אולי מאמינות כדרכן של ילדות... זהו חופש גדול, סהר מתעוררת לאט לאט ותמיד מגיעה לרגע של בוקר עם עדן.

ועדן - יום, יום, אותה מיטה, אותה תנוחה, צב, שקית של אוכל ושגרה אכזרית עד אימה.

"תכסו אותי" עדן מבקשת וגם היא מכסה את הכובות מעל הראש, מכסה ומורידה, מכסה ומורידה, מחייכת ונבהלת... נפרדת וחוזרת. לעולם לא נדע אם היו אלה משחקי "קוקו" או ילדה בת שלוש וחצי שמתאמנת להיפרד מההורים, מהכובות, מהחברים, מהחיים...

"תעמידו לי את הרגליים..." עדן מבקשת... רק אלהים אולי יודע כמה מציק וכמה כואב לשכב כל הזמן. כולנו מנסים 24 שעות להרים, לשנות, לעסות, לגרד, ללטף ולהקל ולו במעט על הסבל שלא בטוח שעדן מודעת לו עד הסוף. אולי הוא נמצא עמוק בעיניים.

והיא הקטנה... לא מוותרת על הנאות החיים, וכשבחוץ על הדשא עושים "על האש", מבקשת שיפוד ומלקקת אותו במיטה...

ורום ממשיך בשגרה, ילד כמעט בן 7, מקבל הכל כמובן מאליו ושומר על המורל ועל הסדר המשפחתי. כמעט כל יום אחה"צ מביא חבר או שניים. "מה, אתם עשירים?" שואלים הקיבוצניקים הקטנטנים למראה הג'קוזי...

וד"ר סוניס בא לעדן, בידיעה שעדן כבר לא תבוא אליו.

יונת עבדה אצל עדן כל יום שישי.

עשתה איתה חלות בכל מצב...

וכשירד גשם ראשון פרשה מעליה מטריה...

ד"ר אלפלג... "מלאך המוות" קראתי לה ברגעי כעס... אבל היא היתה מלאך מיוחד, רופאה גדולה, אדם עם נשמה.

אין חולה שהיא תזכור יותר מעדן... "ותסלחו לי שאני לא יודעת לרפא אותה..." כתבה לנו במאי 99. ובסוף הקיץ כשעדן כבר שכבה במיטה,

היא באה אלינו לבקר ולדבר על הסוף... לעדן הביאה מתנה דינוזאור מיוחד שעוזר לילדים לנצח. "אבל כשיהיה צריך להפסיד הוא גם יעזור לך..."

אמרה לעדן, ונסעה חזרה לירושלים.

ארוחת בוקר משותפת

יולי של אירה

עדן מס - נצר למשפחת הברפלד
סבא חיים - מרכיב משמעותי בגנים... לקח לו הרבה זמן להבין שגם הוא,
עם כל הקשרים שלו בעולם, לא יכול לעזור... עדן לימדה אותו פרק חשוב
בחיים.

אלה ועדי

כשכולם אוכלים עוגה,
יובלי משחקת עם עדן

וגם דודה רותי

